

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 85/09-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. apríla 2009 predbežne prerokoval sťažnosť M. Š., H., zastúpenej advokátom Mgr. V. Š., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 9 Co 172/2007 z 29. januára 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. Š. **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. júna 2008 doručená sťažnosť M. Š. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 9 Co 172/2007 z 29. januára 2008.

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uviedla:

«Sťažovateľka sa žalobou zo dňa 06. 09. 2005 domáhala od T. (ďalej len „T.“) zaplata sumy 80.000,- Sk titulom bezdôvodného obohatenia, ku ktorému došlo na základe neplatnej „Zmluvy o financovaní štúdia“.

Okresný súd v Trnave rozsudkom zo dňa 08. 09. 2005, č. k. 16 C 124/2004-60 návrh sťažovateľky zamietol.

Proti rozsudku prvostupňového súdu podala sťažovateľka odvolanie, ktoré Krajský súd v Trnave (ďalej len „KS TT“) rozsudkom zo dňa 14. 03. 2006, č. k. 9 Co 286/2005-110 zamietol a prvostupňový rozsudok potvrdil, pripustil však voči nemu dovolanie o otázke legálnosti vyberania príspevkov na štúdium verejnými vysokými školami.

Proti rozsudku KS TT podala sťažovateľka dovolanie, na základe ktorého Najvyšší súd rozsudkom zo dňa 20. 07. 2007, sp. zn. 1 Cdo 179/2006 rozsudok KS TT zrušil z dôvodu, že KS TT v odôvodnení svojho rozsudku nedostatočne vyriešil právnu otázku, pre ktorú bolo pripustené dovolanie.

Následne KS TT opätovne vo veci rozhodol rozsudkom zo dňa 29. 01. 2008, č. k. 9 Cdo 172/2007-157, pričom prvostupňový rozsudok opätovne potvrdil a opätovne aj pripustil dovolanie. Uvedený rozsudok bol sťažovateľke doručený dňa 01. 04. 2008.

Sťažovateľka proti rozsudku KS TT zo dňa 29. 01. 2008 opätovne podala dovolanie, o ktorom doposiaľ nebolo rozhodnuté.

Sťažovateľka si je vedomá subsidiarity právomoci Ústavného súdu SR (ďalej len „ÚS SR“), v danom prípade jej však dovolanie nedáva plnú možnosť domôcť sa ochrany svojho práva na súdnu ochranu v plnom rozsahu.

Dovolacie dôvody sú taxatívne uvedené v ust. § 241 ods. 2 OSP, nepokrývajú však všetky aspekty práva na súdnu ochranu ako ich definuje judikatúra ÚS SR a Európskeho súdu pre ľudské práva. Sťažovateľka okrem nesprávneho právneho posúdenia, čo môže namietať a aj namieta v dovolacom konaní, chce namietať aj zjavnú neodôvodnenosť a arbitrárnosť rozsudku KS TT, ktorá má rovnako za následok porušenie práva na súdnu ochranu, čo však sťažovateľka nemôže namietať v dovolacom konaní. Zjavnú neodôvodnenosť a arbitrárnosť skutkových záverov však sťažovateľka v dovolacom konaní namietať nemôže...

„Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993).“ (II. ÚS 410/06)...

Darovacia zmluva uzatvorená medzi sťažovateľkou a T. teda zjavne trpela vadou slobody vôle, v dôsledku čoho je podľa ust. § 37 ods. 1 OZ absolútne neplatná. KS TT vôľu sťažovateľky posúdil ako slobodnú, pričom jeho záver je nielenže nesprávny, ale aj evidentne nelogický a vnútorne rozporný, čo má za následok porušenie práva sťažovateľky na súdnu ochranu.

Rozsudok KS TT trpí rovnakou vadou aj v právnom posúdení, túto vadu však sťažovateľka namieta v podanom dovolaní.»

Sťažovateľka na základe uvedeného navrhla, aby ústavný súd po prijatí jej sťažnosti takto rozhodol:

„1. Krajský súd v Trnave rozsudkom zo dňa 29. 01. 2008, č. k 9 Co 172/2007-157 porušil základné práva M. Š. zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 29. 01. 2008, č. k. 9 Co 172/2007-157 sa zrušuje.

3. Krajský súd v Trnave je povinný zaplatiť náhradu trov konania M. Š. na účet jej právneho zástupcu do dvoch týždňov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

K úlohám právneho štátu patrí vytvorenie právnych a faktických garancií uplatňovania a ochrany základných práv a slobôd občanov. Ak je na uplatnenie alebo ochranu základného práva alebo slobody potrebné uskutočniť konanie pred orgánom verejnej moci, úloha štátu spočíva v zabezpečení právnej úpravy takýchto konaní dostupných bez akejkoľvek diskriminácie každému z nositeľov základných práv a slobôd. Koncepcia týchto konaní musí zabezpečovať reálny výkon a ochranu základného práva alebo slobody, a preto ich imanentnou súčasťou sú procesné záruky takéhoto uplatňovania a ochrany základných práv a slobôd. Existencia takýchto konaní však nevyčerpáva ústavné požiadavky späté s uplatňovaním základných práv a slobôd. Ústavnosť týchto konaní

predpokladá aj to, že orgán verejnej moci, pred ktorým sa takéto konania uskutočňujú, koná zásadne nestranne, nezávisle a s využitím všetkých zákonom vytvorených prostriedkov na dosiahnutie účelu takýchto procesných postupov. Ústavný súd v tomto smere osobitne pripomína objektivitu takéhoto postupu orgánu verejnej moci. Len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa, ako aj ničím nepodložená možnosť úvahy orgánu verejnej moci bez akýchkoľvek objektívnych limitov, ktoré sú vymedzené zákonnými spôsobmi zisťovania skutkového základu, prijať rozhodnutie (II. ÚS 143/02, III. ÚS 60/04, obdobne aj II. ÚS 9/00, III. ÚS 300/06).

Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti uviedol, že podstata základného práva priznaného podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (i práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) spočíva v prvom rade v oprávnení každého reálne sa domáhať ochrany svojich práv na súde, že tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré ustanovenie o súdnej ochrane vykonávajú, a teda že základné právo na súdnu ochranu nespočíva len v práve domáhať sa súdnej ochrany, ale ju aj v určitej kvalite, t. j. zákonom ustanoveným postupom súdu, dostať. Ďalej uviedol, že postup súdov v konaní o veci a jeho kvalita ustanovená zákonom je vyjadrením základného práva na súdnu ochranu účastníka konania vyplývajúceho z čl. 46 ods. 1 ústavy (i práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru). Napokon zdôraznil, že ochranu základným právam a slobodám poskytujú predovšetkým všeobecné súdy, pričom ústavný súd súdnu ochranu v konaní o sťažnosti poskytuje iba vtedy, ak porušenie procesných práv účastníkov konania chránených zákonmi (napr. Občianskym súdnym poriadkom) je súčasne aj porušením základného práva alebo slobody upravených ústavou alebo medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 50/97, I. ÚS 54/97).

Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Ústavný súd však zásadne nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať

právne názory všeobecných súdov, ktoré viedli k rozhodnutiu vo veci samej alebo k inému súdnemu rozhodnutiu, ktorým končí konanie pred nimi. Tento postup je dôsledkom toho, že všeobecné súdy vychádzajú pri prerokúvaní a rozhodovaní vecí patriacich do ich právomoci zo zákonnej úpravy a z vlastnej interpretácie zákonov. Základné právo na súdnu ochranu neznamena nárok na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, t. j. aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. s jeho právnymi názormi. Neúspech v súdnom konaní nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie základného práva. Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. Ak tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (II. ÚS 172/05).

Ústavný súd preskúmal rozsudok krajského súdu a konanie, ktoré mu predchádzalo, so zameraním na skutočnosti, či toto rozhodnutie je logické a riadne odôvodnené, či dáva odpoveď na podstatný obsah prednesov, či jasne vyhodnotí preskúmané skutočnosti, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, akými úkonmi sa pri hodnotení dôkazov riadil, a zistil, že rozsudok krajského súdu spĺňa tieto predpoklady. Z jeho záverov okrem iného vyplýva:

«Súd prvého stupňa rozsudkom napadnutým odvolaním zamietol návrh navrhovateľky, ktorým sa domáhala na odporcovi zaplata sumy 80. 000,- Sk spolu s 5 % úrokom z omeškania od 15. 2. 2005 do zaplata z dôvodu, že bola prijatá na externé magisterské štúdium v odbore ... v školskom roku 2001/2002...

Proti tomuto rozsudku súdu prvého stupňa v zákonom určenej lehote podala odvolanie navrhovateľka. Navrhla rozsudok súdu prvého stupňa zrnieniu a návrhu v plnom rozsahu vyhovieť: a zaviazat', odporcu zaplatiť, jej 80.000,- Sk spolu s úrokom z omeškania a náhradou trov konania...

Krajský súd Trnava ako súd odvolací o odvolaní navrhovateľky rozhodol rozsudkom zo dňa 14. 3. 2006, č. k. 9 Co/286/2005-110 tak, že rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil, pričom pripustil proti rozsudku dovolanie, ktoré navrhovateľka aj podala. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací rozsudkom zo dňa 20. 7. 2007, č. k. 1 Cdo 179/2006-133 rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že spôsob vyriešenia otázky, pre ktorú bolo dovolanie pripustené,

je nepreskúmateľný.

Odvolaací súd preto po vrátení veci túto opätovne prejednal v zmysle ustanovenia § 212 ods. 1 O. s. p. postupom podľa § 214 ods. 1 O. s. p. a po oboznámení sa s obsahom celého spisového materiálu dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny.

Z obsahu spisového materiálu vyplynulo, že rozhodnutím zo dňa 28. 06. 2001 bola navrhovateľka prijatá na externé magisterské štúdium na ..., na študijný odbor ..., v školskom roku 2001/2002 s tým, že podkladom pre rozhodnutie o jej prijatí boli výsledky, ktoré dosiahla v prijímacom konaní. Zároveň jej bolo oznámené, že informácie o zápise budú zaslané dodatočne. Listom zo dňa 04. 07. 2001 odporca navrhovateľke oznámil, že bola prijatá na externé magisterské štúdium, ktoré je zmluvne zabezpečené s finančnou účasťou študenta, pričom účelom príslušnej zmluvy je finančne zabezpečiť; vytvorenie materiálno-technických, personálnych a organizačných možností a podmienok pre konanie externého magisterského štúdia .... V liste je ďalej uvedené, že vo veci uzavretia zmluvy o financovaní externého štúdia v celkovej sume 200.000,- Sk odporca predpokladá, že záujem navrhovateľky bude vychádzať z princípu dobromyseľnosti. Uvedenú sumu má možnosti uhradiť jednorazovo, v plnej výške, alebo v ročných splátkach vždy ku dňu zápisu do príslušného ročníka štúdia. Úhradu finančného príspevku treba vykonať najneskôr ku dňu zápisu, do prvého ročníka, ktorý sa koná dňa 05. 09. 2001. Právnym úkonom, ktorý bude fakulta kvalifikovať; ako právne relevantnú ponuku uchádzača na uzavretie príslušnej zmluvy podľa O. z. je deň pripísania jednorazovej úhrady finančného príspevku, alebo ročnej splátky na účet fakulty zriadeného pre tento účel. Ďalej je v liste uvedené, že pri zápise dňa 05. 09. 2001 je potrebné preukázať reálne vykonania tejto úhrady s tým, že podpis zmluvy sa uskutoční na prvom sústredení externého magisterského štúdia v školskom roku 2001/2002. Dňa 05. 09. 2001 bola medzi účastníkmi konania uzavretá darovacia zmluva podľa Občianskeho zákonníka, ktorej predmetom podľa čl. 3 bod 1 je sponzorský dar v celkovej sume 200.000,- Sk, ktorý obdarovaný použije na materiálno-technický a personálny rozvoj fakulty, osobitne na rozvoj externého magisterského štúdia. V článku 4 bod 1 je uvedené, že právne relevantnou ponukou darcu na uzavretie zmluvy je pripísanie prvej ročnej splátky sponzorského daru na účet obdarovaného. V článku 5 bod 1 je uvedené, že v školskom roku, v ktorom darca zanechal štúdium alebo bol zo štúdia

vylúčený, nemá právny nárok na vrátenie splátky sponzorského daru pripadajúcej na príslušný rok. V článku 8 zmluvné strany vyhlásili, že túto zmluvu uzavreli dobromyseľne, s cieľom úplne splniť všetky dohodnuté podmienky a náležitosti. Navrhovateľka dňa 03. 09. 2001 a 28. 08. 2002 uhradila odporcovi po 40.000,- Sk. Prípisom zo dňa 16. 06. 2003 odporca ukončil štúdium navrhovateľky vylúčením v II. ročníku magisterského externého štúdia v akademickom roku 2002/2003 dňom 11. 06. 2003 s tým, že dňom vylúčenia zo štúdia prestáva byť študentom ... a zanikajú jej všetky práva a povinnosti študenta vysokej školy a nemôže vykonávať, skúšky. K vylúčeniu došlo vzhľadom na skutočnosť, že nespĺnila študijné podmienky pre zápis do vyššieho ročníka.

Predmetom konania je určenie povinnosti odporcovi zaplatiť navrhovateľke 80.000,- Sk s 8 % úrokom z omeškania od 15. 02. 2005 do zaplatenia titulom vydania bezdôvodného obohatenia z dôvodu neplatnosti darovacej zmluvy, ktorá bola uzavretá navrhovateľkou pod nátlakom a je v rozpore so zákonom.

Podľa § 37 ods. 1 O. z. právny úkon sa musí urobiť, slobodne, vážne, určite a zrozumiteľne, inak je neplatný.

Podľa § 39 O. z. neplatný je právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza, alebo sa prieči dobrým mravom.

Právny úkon nie je urobený slobodne, ak účastník koná pod nedovoleným nátlakom zo strany druhého účastníka, alebo aj zo strany tretej osoby, ak o tom druhý účastník vedel a aj to využil. Takýmto nátlakom môže byť priame, fyzické donútenie, alebo bezprávná vyhrážka. Bezprávná vyhrážka je psychické donútenie takej intenzity, že vzbudzuje dôvodný strach u konajúceho účastníka. Právny úkon nie je urobený vážne, ak konajúci nechcel svojim prejavom vôľu vyvolať, právne následky, ktoré by inak v dôsledku jeho prejavu nastali. Takto urobený právny úkon je zásadne neplatný. Právny úkon je nezrozumiteľný, ak jeho obsah je vyjadrený tak nejasne, že ani pomocou výkladu v zmysle § 35 ods. 2 a 3 nemožno ustáliť, čo sa ním chcelo vyjadriť. Právny úkon je neurčitý, keď síce je zrozumiteľne vyjadrený, avšak jeho obsah je nejasný a existujúce vecné nedostatky spočívajúce v neurčitom vyjadrení nemožno odstrániť ani prostredníctvom interpretačného pravidla. Obchádzanie zákona obsahom alebo účelom urobeného právneho úkonu spravidla znamená, že právny úkon neodporuje síce výslovnému zneniu zákonného ustanovenia, avšak svojimi dôsledkami sleduje ten cieľ, aby zákon dodržaný nebol. O

nedovolenosť a teda aj o absolútnu neplatnosť, právneho úkonu ide tiež v prípade, keď sa tento prieči dobrým mravom. Ide o prípady, keď účastník koná v rozpore so základnými, všeobecne uznávanými, v spoločnosti panujúcimi morálnymi zásadami ohľadne vzťahov a konania medzi ľuďmi. Platnosť, či neplatnosť, právneho úkonu sa posudzuje s ohľadom na okolnosti daného prípadu v okamihu, keď k právnemu úkonu došlo. Plnenie z neplatného právneho úkonu je bezdôvodným obohatením (§ 451 O. z.), ktoré sa musí vydať, pričom každý z účastníkov neplatnej zmluvy je povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal.

Odvolačný súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa v danej veci vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu na zistenie skutkového stavu, vec posúdil správne aj po právnej stránke, z ktorých dôvodov sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa o nedôvodnosti návrhu.

Z vykonaného dokazovania nebolo preukázané, že by navrhovateľka zmluvu uzavretú dňa 05. 09. 2001 nazvanú darovacia zmluva uzavrela pod nátlakom, neslobodné, čím by sa naplnila neplatnosť: právneho úkonu v zmysle § 37 ods. 1 O. z. Naopak, z dokazovania vyplynulo, že zmluva bola uzavretá na princípe dobrovoľnosti, navrhovateľka prijala ponuku odporcu, pred uzavretím zmluvy bola plne oboznámená s podmienkami štúdia, ktoré akceptovala a svojim podpisom na zmluve preukázala slobodnú vôľu, pričom aj plnenie, ktorého vrátenia sa domáha, poskytla na základe slobodného rozhodnutia. Žiadnym hodnoverným dôkazom nepreukázala, že by ju niekto k uzavretiu zmluvy nútil takým spôsobom a intenzitou, že by v jeho dôsledku sa stal právny úkon neplatným, pričom list zo dňa 4. 7. 2001 nemožno považovať: za list obsahujúci bezprávnú vyhrážku, ale list informatívny. Tým, že zmluvu podpísala, zaviazala sa na jej základe plniť.

Predmetom zmluvy uzavretej medzi účastníkmi je sponzorský dar v celkovej sume 200.000,- Sk, ktorý obdarovaný použije na materiálno-technický a personálny rozvoj fakulty, osobitne na rozvoj externého magisterského štúdia.

Podľa § 6 ods. 2 z. č. 172/90 Zb. o vysokých školách, vysoké školy, fakulty a iné pracoviská vysokej školy môžu na svoju činnosť: získavať: finančné prostriedky aj z iných zdrojov, najmä z podnikateľskej činnosti od iných subjektov z domácich a zahraničných darov a z dedičstva.

Odvolačný súd dospel k záveru, že v danom prípade plnenie navrhovateľky nemožno považovať za školné, pretože ani v liste ani v zmluve tak nie je označené a z jeho označenia

účelu „na materiálno-technický a personálny rozvoj štúdia, osobitne externého magisterského štúdia“ nevyplýva, že by sa jednalo o školné a v zmysle citovaného ustanovenia § 6 ods. 2 zákona o vysokých školách mohli fakulty na svoju činnosť získať financie aj z darov. Z uvedeného vyplýva, že sporná zmluva nie je ani v rozpore so zákonom.

Pokiaľ sa týka odporcom namietaného premlčania, odvolací súd dospel k záveru, že nárok navrhovateľky na vydanie sumy 80.000,- Sk titulom bezdôvodného obohatenia je v časti 40.000,- Sk premlčaný. V zmysle ustanovenia § 107 ods. 1 O. z., právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úrok obohatil. Návrh na začatie konania bol podaný dňa 26. 08. 2004, pričom prvú splátku v sume 40.000,- Sk navrhovateľka uhradila dňa 03. 09. 2001, z čoho vyplýva, že návrh navrhovateľky bol podaný po uplynutí dvojročnej subjektívnej lehoty.

Vzhľadom k všetkým uvedeným skutočnostiam preto odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa podľa ustanovenia § 219 O. s. p. z dôvodu jeho vecnej správnosti potvrdil.

V priebehu odvolacieho konania navrhovateľka navrhla v prípade potvrdenia rozsudku súdu prvého stupňa pripustiť proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie o otázke, či je v súlade so zákonom (legálne) vyberanie príspevkov na úhradu nákladov na štúdium, alebo obdobných plnení od študentov verejnou vysokou školou, teda či podľa výkladu obsahu darovacej zmluvy dar (predmet zmluvy) poskytnutý študentom v súvislosti so štúdiom nie je školným. Odvolací súd v súlade s ust. § 238 ods. 3 písm. a) O. s. p. pripustil v danej veci dovolanie o uvedenej otázke. Odvolací súd si dovolaciu otázku vyriešil tým spôsobom, že zmluva uzavretá medzi účastníkmi nie je v rozpore so zákonom, keď z dokazovania vyplynulo, že úhrada sponzorského daru bola v súlade s cit. ust. § 6 ods. 2 zákona o vysokých školách, nejednalo sa o školné. Navyše zmluva bola uzavretá zo strany navrhovateľky dobrovoľne, dobrovoľne bolo poskytnuté aj plnenie v súlade so zmluvou, pričom na fakulte študovali aj študenti, ktorí sponzorský dar nezaplatili. Uvedená problematika sa týka väčšieho počtu študentov, ktorí uzavreli darovacie zmluvy v prospech fakulty a zo znenia zmluvy jednoznačne nevyplýva, že v predmete zmluvy sa nejedná o školné a z toho dôvodu považoval odvolací súd toto rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, ktoré z hľadiska rozhodovacej činnosti súdov môže mať všeobecný

dopad na prípady podobnej povahy.»

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu len svojvoľný výklad zákonov a nerešpektovanie procesných pravidiel a procesných záruk spravodlivého procesu môže mať za následok aj porušenie základného práva a slobody sťažovateľa.

Rozhodnutie krajského súdu podľa názoru ústavného súdu takéto znaky nemalo, odvolací súd postupoval podľa ustanovenia § 211 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku a ústavný súd v jeho postupe nezistil nerešpektovanie procesných pravidiel, čo by malo za následok porušenie základných práv a slobôd sťažovateľky (napr. III. ÚS 302/07).

Ústavný súd už v mnohých svojich rozhodnutiach zdôraznil, že ak všeobecné súdy neakceptujú návrh sťažovateľky a rozhodnú odlišne od jeho návrhu a prania, takýto postup neznamená automaticky porušenie základných práv a slobôd sťažovateľky. Inak povedané, porušenie základných práv a slobôd nemožno automaticky spájať s neúspechom sťažovateľky v konaní.

Podľa názoru ústavného súdu v postupe a rozhodnutí krajského súdu nebola zistená arbitrárnosť ani zjavná neodôvodnenosť rozhodnutia, ktorá by bola v príčinnej súvislosti s poskytnutím súdnej ochrany a základného práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľka navyše v sťažnosti neuviedla konkrétne dôvody arbitrárnosti rozhodnutia krajského súdu, hoci ich vo všeobecnosti namietala. Z podstaty celého jej podania vyplýva iba jej nespokojnosť s právnym rozborom a právnymi závermi rozsudku krajského súdu a s tým, že sa všeobecný súd nedostatočne zaoberal jej návrhmi a nedostatočne hodnotil právny a skutkový stav veci, v dôsledku čoho bol jeho záver urobený v rozhodnutí: *„nielenže nesprávny, ale aj evidentne nelogický a vnútorne rozporný, čo má za následok porušenie práva sťažovateľky na súdnu ochranu.“*

Z horeuvedených dôvodov preto ústavný súd nemal inú možnosť, ako sťažnosť sťažovateľky odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú (obdobne III. ÚS 344/06, III. ÚS 302/07).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. apríla 2009